

Rovnost účastníků řízení

Pokud odvolací soud dospěje k závěru, že jsou dány důvody pro nařízení předběžného opatření a v tomto smyslu pro změnu usnesení soudu prvního stupně, musí současně posoudit, zda by s ohledem na předmět předběžného opatření bylo možné dosáhnout jeho účelu i v případě, že by dotčenému účastníkovi poskytl prostor se k podanému odvolání vyjádřit. Dospěje-li k závěru, že takovýto postup není možný, měl by v řízení dále postupovat takovým způsobem, aby dostal své povinnosti vyplývající ze zásady rovnosti účastníků řízení a umožnil dotčenému účastníkovi řízení uplatnit procesní obranu proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření. Toho lze dosáhnout např. zrušením usnesení, kterým bylo rozhodnuto o předběžném opatření, a vrácením věci k projednání soudu prvního stupně za analogického použití ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. [viz např. nálezný sp. zn. III. ÚS 3489/13, bod 14; nálezný sp. zn. III. ÚS 205/11, bod 18].

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. II.ÚS 2695/17, ze dne 21.5.2019)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky MR COMMUNICATIONS, s. r. o., se sídlem P., právně zastoupené Mgr. et Mgr. J.P., LL.M., advokátem se sídlem P., proti výroku I. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 2017 č. j. 14 Cmo 5/2017-304, za účasti Vrchního soudu v Praze jako účastníka řízení a 1) T.B., právně zastoupeného Mgr. MUDr. Z.K., advokátem se sídlem P., 2) BOHEMIA ENERGY entity, s. r. o., sídlem P., zastoupené JUDr. M.N., advokátkou se sídlem P., 3) H.P., právně zastoupené Mgr. J.D., advokátem se sídlem P., a 4) Ing. J.P., právně zastoupeného Mgr. P.K., advokátem se sídlem P., jako vedlejších účastníků řízení, tak, že výrokem I. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 2017 č. j. 14 Cmo 5/2017-304 bylo porušeno stěžovatelčino ústavně zaručené právo na rovnost účastníků řízení a spravedlivý proces podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Výrok I. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 2017 č. j. 14 Cmo 5/2017-304 se proto ruší.

Z odůvodnění

1. Ústavnímu soudu byl dne 24. 8. 2017 doručen návrh na zahájení řízení o ústavní stížnosti ve smyslu § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"). Stěžovatelka napadá výrok I. v záhlaví citovaného usnesení Vrchního soudu v Praze (dále jen "vrchní soud"). Vrchní soud změnil zamítavé usnesení Městského soudu v Praze (dále jen "městský soud") tak, že nařídil předběžné opatření spočívající - stručně řečeno - v povinnosti stěžovatelky zdržet se zcizení a zatížení jejího obchodního podílu na základním kapitálu společnosti BOHEMIA ENERGY entity, s. r. o. (vedlejší účastník č. 2), aniž by stěžovatelce poskytl jakoukoliv možnost procesní obrany proti soudem uložené povinnosti. Tím mělo dle názoru stěžovatelky dojít k porušení jejího práva na spravedlivý proces a rovnost účastníků řízení ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

I. Rekapitulace průběhu řízení před obecnými soudy a obsah napadeného rozhodnutí

2. T.B. (vedlejší účastník č. 1) se v původním řízení před obecnými soudy domáhal určení, že je vlastníkem 10% podílu ve společnosti BOHEMIA ENERGY entity. V rámci tohoto soudního řízení se návrhem ze dne 11. 11. 2016 domáhal, aby městský soud uložil stěžovatelce a společnosti Bohemia Energy Holding B. V. povinnost zdržet se zcizení nebo zatížení jejich podílů ve společnosti BOHEMIA

ENERGY entity a vykonávat s nimi spojená práva společníků, neboť tyto podíly měly v souhrnu představovat podíl nárokovaný vedlejším účastníkem č. 1.

3. Městský soud usnesením ze dne 16. 11. 2016 č. j. 73 Cm 218/2014-274 návrh vedlejšího účastníka č. 1 na nařízení předběžného opatření zamítl, protože měl za to, že nebyly splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření.

4. Proti usnesení prvostupňového soudu podal vedlejší účastník č. 1 odvolání k vrchnímu soudu, jenž o něm rozhodl ústavní stížností napadeným usnesením ze dne 5. 6. 2017 č. j. 14 Cmo 5/2017-304. Výrokem I. uvedeného usnesení vrchní soud rozhodl, že "usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že se nařizuje předběžné opatření, jímž se (...) společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o. (...) ukládá povinnost zdržet se zcizení jakoukoliv formou, tj. prodejem, převodem, darováním, směnou, a zatížením, tj. zřízením zástavního práva, věcného břemene, zajišťovacího převodu práva, části stávajícího v obchodním rejstříku zapsaného podílu (...) na základním kapitálu BOHEMIA ENERGY entity s. r. o., jakož i tomuto rozsahu odpovídajícímu výkonu práv společníka, spočívajících v účasti na valných hromadách a hlasování na těchto valných hromadách společnosti BOHEMIA ENERGY entity s. r. o." Výrokem II. téhož usnesení uložil srovnatelnou povinnost společnosti Bohemia Energy Holding B. V.

II. Obsah ústavní stížnosti

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti poukazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu [zejména na nálezy sp. zn. Pl. ÚS 16/09 ze dne 19. 1. 2010 (N 8/56 SbNU 69; 48/2010 Sb.); nálezy sp. zn. III. ÚS 3489/13 ze dne 23. 10. 2014 (N 197/75 SbNU 221); nálezy sp. zn. III. ÚS 1678/13 ze dne 24. 4. 2014 (N 67/73 SbNU 257); nálezy sp. zn. III. ÚS 205/11 ze dne 7. 6. 2011 (N 109/61 SbNU 617); nálezy sp. zn. III. ÚS 2481/10 ze dne 9. 12. 2010 (N 248/59 SbNU 535); nálezy sp. zn. II. ÚS 2100/08 ze dne 9. 2. 2010 (N 21/56 SbNU 249)]; veškerá judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>, z níž, stručně řečeno, vyplývá, že odvolací soud má povinnost umožnit straně, které má být předběžným opatřením uložena určitá povinnost, aby se mohla procesně bránit proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření. Stěžovatelka totiž zdůrazňuje, že i v tomto typu řízení musejí být respektována procesní práva povinného - především právo vyjádřit se k předmětnému návrhu a hájit svá práva v souladu s principem rovnosti účastníků. Protože vrchní soud postupoval v rozporu s výše uvedenou judikaturou Ústavního soudu a neumožnil jí jakkoli se k návrhu na nařízení předběžného opatření nebo alespoň k rozhodnutí soudu vyjádřit, stěžovatelka má za to, že byla porušena její práva dle čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 6 Úmluvy. Závěrem stěžovatelka popisuje kontext věci a okolnosti, za kterých bylo napadené usnesení vydáno.

III. Vyjádření účastníků řízení a vedlejší účastnice řízení a replika

6. Ústavní soud si vyžádal spisovou dokumentaci a vyzval účastníka řízení a vedlejší účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti (§ 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu).

7. Vrchní soud ve svém vyjádření zrekapituloval obsah napadeného usnesení a důvody, které jej vedly k jeho vydání, a popsal, jaké jsou zákonné předpoklady pro nařízení předběžného opatření. Vyslovil názor, že napadené usnesení splňuje oba základní předpoklady pro nařízení předběžného opatření a že jeho "závěry nevybočují z běžné odvolací praxe." Proto navrhuje, aby Ústavní soud nyní posuzovanou ústavní stížnost odmítl nebo zamítl.

8. Vedlejší účastník č. 1 ve svém vyjádření předně uvádí, že s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nedošlo k porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces a rovnost účastníků řízení a postup městského i vrchního soudu byl plně v souladu s právními předpisy a judikaturou Ústavního soudu. S poukazem na nálezy sp. zn. Pl. ÚS 16/09, bod 26 tvrdí, že porušení základních

práv stěžovatelky nelze spatřovat v tom, že jí nebylo doručeno odvolání proti zamítavému usnesení městského soudu, neboť "doručením rozhodnutí soudu prvního stupně též žalovanému by se žalovanému signalizovala uvedená procesní aktivita žalobce a poskytoval určitý časový prostor k úkonům, které by mohly účinnost případně následně vydaného předběžného opatření zmařit." Dále vyslovuje přesvědčení, že předmětný "plenární nálezn byl vydán na základě konkrétního případu a jeho závěry nemohou být uplatňovány paušálně na každý obdobný případ bez toho, aniž by byly zkoumány konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu." Dále vedlejší účastník č. 1 poukazuje na to, že dne 25. 11. 2016 měl J.K. nahlížet do spisu a pořídit si kopie listin založených na č. l. 209 - 274, tedy mj. kopie návrhu na nařízení předběžného opatření a prvního listu zamítavého rozhodnutí městského soudu (viz záznam o nahlížení do spisu, jenž je založen na č. l. 278 vyžádaného soudního spisu). Poukazuje na údajnou provázanost a koordinovanost činnosti žalovaných a na skutečnost, že jmenovaná osoba působila v rozhodné době jako koncipient ve stejné advokátní kanceláři jako právní zástupci stěžovatelky a dalších žalovaných. Ačkoli ze záznamu o nahlížení do spisu není zřejmé, za kterého ze žalovaných bylo nahlížení realizováno, vedlejší účastník č. 1 je přesvědčen, že stěžovatelka za této situace mohla, resp. měla vědět, že obecné soudy jednají o jeho návrhu na nařízení předběžného opatření. A proto "pokud měla stěžovatelka reálný zájem na realizaci svých práv v řízení o předběžném opatření, pak měla reálnou možnost svá práva uplatňovat a vyjádřit se k obsahu návrhu (...), sledovat vývoj řízení o předběžném opatření a minimálně si dalším nahlédnutím do spisu ověřit, zda [usnesení městského soudu] nabylo právní moci či proti němu bylo podáno odvolání." Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje odmítnutí ústavní stížnosti.

9. Vedlejší účastník č. 2 obsáhle popisuje kontext případu (zejména podstatu dlouholetého sporu mezi vedlejším účastníkem č. 1 a zbylými vedlejšími účastníky) a vysvětluje, proč považuje "kobercové podávání návrhů na nařízení předběžných opatření" vedlejším účastníkem č. 1 za šikanózní a neakceptovatelné jak z ústavního, tak i zákonného hlediska. K porušení principů spravedlivého procesu, k němuž mělo dojít v důsledku vydání ústavní stížností napadeného usnesení, zdůrazňuje, že to není ojedinělé pochybení vrchního soudu, nýbrž již poměrně ustálená praxe uvedeného soudu. Vedlejší účastník č. 2 tvrdí, že v nyní posuzované věci vydal vrchní soud již několik srovnatelných rozhodnutí, kterými z podnětu vedlejšího účastníka č. 1 změnil zamítavé rozhodnutí prvostupňového soudu a nařídil předběžné opatření, aniž by povinným poskytl jakýkoliv prostor pro to, aby mohli hájit svá práva. Uzavírá, že změnil-li vrchní soud výše popsáním způsobem rozhodnutí prvostupňového soudu, aniž by dal stěžovatelce možnost vyjádřit se k takovému postupu, rozhodl v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení a právem na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny. Proto navrhuje, aby Ústavní soud napadené rozhodnutí zrušil.

10. Vedlejší účastnice č. 3 poukazuje ve svém vyjádření na údajně šikanózní jednání vedlejšího účastníka č. 1 v řízení před obecnými soudy a jeho bezprávní výhrůžky. Proto navrhuje, aby Ústavní soud napadené rozhodnutí vrchního soudu zrušil.

11. Rovněž vedlejší účastník č. 4 ve svém vyjádření k ústavní stížnosti zdůrazňuje, že vedlejší účastník č. 1 dle jeho názoru podává šikanózní návrhy k soudu a prostřednictvím médií vyvíjí na další účastníky soudního řízení nátlak. Na základě těchto skutečností navrhuje, aby Ústavní soud nyní posuzované ústavní stížnosti vyhověl.

12. Ústavní soud nepovažoval za nutné zasílat obdržená vyjádření stěžovatelce k replice, neboť měl za to, že neboť neobsahovala žádné nové závažné skutečnosti nebo argumenty, které by měly vliv na posouzení věci.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ústavní soud konstatuje, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, jež byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k

jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu.

14. K otázce přípustnosti ústavní stížnosti směřující proti předběžnému opatření Ústavní soud již v minulosti dospěl k závěru, že předběžné opatření je způsobilé zasáhnout do ústavně zaručených práv nebo svobod, neboť se jím dočasně omezují vlastnická práva a v jejich rámci složka spočívající v dispozici s majetkem [viz např. nálezn sp. zn. II. ÚS 221/98 ze dne 10. 11. 1999 (N 158/16 SbNU 171)]. Ústavní soud konstantně setrvává na stanovisku, že ústavní stížnost je proti vydání předběžného opatření zásadně přípustná, i když se jedná pouze o zatímní úpravu poměrů účastníků řízení [viz např. nálezn sp. zn. II. ÚS 343/02 ze dne 5. 11. 2002 (N 140/28 SbNU 223)]. Stěžovatelka rovněž vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva, resp. přesněji řečeno, zákon jí žádný takový prostředek k ochraně jejího práva neposkytoval. Ústavní soud proto shledal, že předmětná ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

15. Ústavní soud dospěl k závěru, že ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení vrchního soudu je ústavní stížnost důvodná.

16. Ústavní soud opakovaně připomíná, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), není součástí soustavy obecných soudů (čl. 91 Ústavy) a nepřísluší mu právo zasahovat do jejich rozhodovací činnosti, nejde-li o otázky ústavněprávního významu. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení a rozhodnutím v něm vydanými nebyla porušena ústavně chráněná práva nebo svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé. Ve vztahu k nyní posuzované ústavní stížnosti nicméně Ústavní soud dospěl k závěru, že došlo k porušení ústavně garantovaných práv stěžovatelky, konkrétně jejího práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a práva na rovnost účastníků řízení dle 37 odst. 3 Listiny.

17. Stěžovatelka v ústavní stížnosti namítala, že poté, co městský soud bez jejího vědomí zamítl návrh vedlejšího účastníka č. 1 (žalobce) na vydání předběžného opatření a co vedlejší účastník č. 1 rozhodnutí prvostupňového soudu napadl odvoláním, vrchní soud tomuto návrhu vyhověl bez toho, aby stěžovatelce umožnil jakkoli se procesně bránit nebo vyjádřit k podanému odvolání. V důsledku tohoto postupu stěžovatelka nemohla řádně hájit svá práva.

18. Z vyžádaného soudního spisu Ústavní soud zjistil, že stěžovatelce nebylo doručeno ani usnesení městského soudu, ani odvolání podané vedlejším účastníkem č. 1 (viz potvrzení o dodání a doručení do datové schránky právního zástupce vedlejšího účastníka č. 1, jenž je založeno na č. l. 277 vyžádaného soudního spisu; předkládací zpráva městského soudu ze dne 13. 12. 2016, jež je založena na č. l. 291 vyžádaného soudního spisu). Stěžovatelce tudíž bylo doručeno až usnesení vrchního soudu, a to dne 17. 6. 2017 (viz potvrzení o dodání a doručení do datové schránky stěžovatelky, jenž je založeno na č. l. 310 vyžádaného soudního spisu). Za dané procesní situace neměla žádnou možnost procesní obrany proti soudem uložené právní povinnosti.

19. V této souvislosti Ústavní soud předesílá, že prakticky totožnou právní otázkou se v minulosti zabýval již mnohokrát, na což výstižně poukazuje i stěžovatelka ve své ústavní stížnosti. Pro rozpor se zásadou rovnosti účastníků řízení ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy zrušil plenárním nálezn sp. zn. Pl. ÚS 16/09 ustanovení § 220 odst. 3 o. s. ř., které umožňovalo druhoinstanční změnu usnesení, jímž byl soudem prvního stupně odmítnut nebo zamítnut návrh na vydání předběžného opatření nebo jímž bylo řízení o tomto návrhu zastaveno. Na tento nálezn navazuje obsáhlá a ustálená judikatura Ústavního soudu [viz např. nálezn sp. zn. III. ÚS 1888/13, cit. výše; nálezn sp. zn. III. ÚS 205/11, cit. výše; nálezn sp. zn. III. ÚS 2481/10, cit. výše].

20. Dále Ústavní soud zdůrazňuje, že nálezný sp. zn. Pl. ÚS 16/09, resp. jeho nosné důvody jsou všeobecně závazné. V tomto nálezu dospěl Ústavní soud k závěru, že tehdy platné ustanovení § 220 odst. 3 o. s. ř., které umožňovalo změnu prvostupňového rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření odvolacím soudem, bylo v rozporu s principem rovnosti zbraní, neboť povinný postrádal prostředek procesní obrany proti takovému rozhodnutí. Neměl k dispozici odvolání ani jiný opravný prostředek ochrany práva (nepočítaje v to ústavní stížnost) a současně ani neměl možnost se k věci před vydáním rozhodnutí odvolacího soudu jakkoli vyjádřit. Povinný se tak při aplikaci tohoto ustanovení dostal do procesně horšího postavení, nežli by byl, pokud by předběžné opatření nařídil soud prvního stupně.

21. Skutkové okolnosti nyní posuzované věci dokládají, že stěžovatelka se ocitla v takřka identické procesní situaci - odvolací soud změnil zamítavé prvostupňové rozhodnutí a sám nařídil předběžné opatření spočívající v zákazu zcizení a zatížení tam specifikovaného podílu stěžovatelky na základním kapitálu společnosti BOHEMIA ENERGY entity, aniž by stěžovatelce poskytl možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí o odvolání a aniž by stěžovatelka měla k dispozici jakýkoliv opravný prostředek proti takovému rozhodnutí. Přímým důsledkem výroku I. napadeného usnesení vrchního soudu tudíž byla identická nepříznivá procesní situace, která před více než osmi lety vedla Ústavní soud ke zrušení § 220 odst. 3 o. s. ř. pro protiústavnost. Ústavní soud proto uzavírá, že vrchní soud svým postupem, kdy změnil rozhodnutí soudu prvního stupně bez toho, aby stěžovatelce poskytl procesní prostor k hájení jejích práv a zájmů, zasáhl do jejího ústavně zaručeného práva na rovnost účastníků řízení a rovnost zbraní ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

22. Na výše uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani opomenutí zákonodárce při úpravě legislativní mezery v institutu předběžného opatření, vzniklé po derogačním nálezu Ústavního soudu. Je totiž věcí obecných soudů reagovat na takto nežádoucí situaci nalezením ústavně konformního výkladu a poskytnutím ochrany základním právům a svobodám účastníků řízení. Ústavní soud přitom ve své rozhodovací praxi již nastínil možný ústavně konformní postup obecných soudů. Na tomto místě znovu připomíná, že pokud odvolací soud dospěje k závěru, že jsou dány důvody pro nařízení předběžného opatření a v tomto smyslu pro změnu usnesení soudu prvního stupně, musí současně posoudit, zda by s ohledem na předmět předběžného opatření bylo možné dosáhnout jeho účelu i v případě, že by dotčenému účastníkovi poskytl prostor se k podanému odvolání vyjádřit. Dospěje-li k závěru, že takovýto postup není možný, měl by v řízení dál postupovat takovým způsobem, aby dostal své povinnosti vyplývající ze zásady rovnosti účastníků řízení a umožnil dotčenému účastníkovi řízení uplatnit procesní obranu proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření. Toho lze dosáhnout např. zrušením usnesení, kterým bylo rozhodnuto o předběžném opatření, a vrácením věci k projednání soudu prvního stupně za analogického použití ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. [viz např. nálezný sp. zn. III. ÚS 3489/13, bod 14; nálezný sp. zn. III. ÚS 205/11, bod 18].

23. Nad rámec uvedeného považuje Ústavní soud za vhodné stručně se vyjádřit k názoru vedlejšího účastníka č. 1, dle něhož stěžovatelka o probíhajícím řízení věděla, resp. mohla vědět, neboť advokátní koncipient působící ve stejné advokátní kanceláři jako právní zástupce stěžovatelky a dalších žalovaných nahlížel dne 25. 11. 2016 - tedy 9 dní po vydání zamítavého rozhodnutí městským soudem - do spisu. Z toho následně dovozuje, že pokud se stěžovatelka dostala do horšího procesního postavení, stalo se tak pouze v důsledku její liknavosti a nedostatečné bdělosti (v podrobnostech viz bod 9 tohoto nálezu). Ústavní soud nicméně dospěl k názoru, že tento argument vedlejšího účastníka č. 1 je lichý. Z vyžádaného soudního spisu totiž vyplývá, že záznam o nahlížení do spisu advokátním koncipientem J.K. ze dne 25. 11. 2016, č. l. 278, odkazuje na jinou část soudního spisu, v níž je založena plná moc udělená vedlejší účastníci č. 3 jejímu právnímu zástupci a substituční plná moc udělená tímto právním zástupcem J.K. Nahlížení do spisu bylo proto evidentně realizováno za

vedlejší účastníci č. 3, nikoli za stěžovatelku. Za této situace nelze dle Ústavního soudu akceptovat názor vedlejšího účastníka č. 1, že stěžovatelka o probíhajícím řízení o návrhu na nařízení předběžného opatření prokazatelně věděla nebo že měla být bdělejší při ochraně svých práv. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani fakt, že dotčený advokátní koncipient působil v rozhodné době ve stejné advokátní kanceláři jako právní zástupce stěžovatelky. Samotná skutečnost, že působil ve stejné advokátní kanceláři, totiž nezaručuje, že stěžovatelka o probíhajícím soudním řízení věděla nebo alespoň mohla vědět.

24. Ze všech těchto důvodů Ústavní soud uzavírá, že v důsledku postupu vrchního soudu bylo porušeno základní právo stěžovatelky na rovnost účastníků řízení a rovnost zbraní podle čl. 37 odst. 3 Listiny a její právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Ústavní soud proto podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl ústavní stížnosti stěžovatelky a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil výrok I. napadeného usnesení.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)